

1) opłaty telegraficzne i za rozmowy telefoniczne zamiejscowe;

2) diety i koszty podróży, należne sędziom, urzędnikom i funkcjonariuszom sądowym za czynności poza budynkiem sądowym, przyczem ma odpowiednie zastosowanie § 115 ustawy o kosztach sądowych z dnia 25 lipca 1910 r. (Zb. u. prusk. str. 184);

3) wynagrodzenie świadków, biegłych i tłumaczy;

4) koszty przewozu osób, zwierząt i rzeczy, przechowywanie ich i żywienie;

5) koszty ogłoszeń sądowych w pismach;

6) opłaty należne innym władzom, urzędnikom lub adwokatom za ich czynności;

7) koszty pobytu w areszcie.

Art. 54. Na pokrycie kosztów postępowania obowiązana jest złożyć zaliczkę strona, która wniosła o podjęcie czynności, połączonej z wydatkami; jeżeli obie strony wniosły o podjęcie czynności, zaliczkę winny uiścić obie strony w równych częściach lub w innym stosunku według uznania sądu.

Sąd oznaczy wysokość zaliczki i termin jej złożenia.

Wykonanie czynności zależne jest od uiszczenia zaliczki.

ROZDZIAŁ V.

Przepisy końcowe.

Art. 55. W razie dochodzenia w drodze procesu karnego roszczeń majątkowych, wynikających z przestępstwa, opłaty sądowe, należne w myśl art. 555 k. p. k. pobiera się według przepisów rozdziału I i II, przyczem od powództwa cywilnego, zabezpieczenia powództwa, apelacji i kasacji, przypadają opłaty jak od skargi, zarządzenia tymczasowego, odwołania i rewizji.

Pisma i załączniki, wnoszone przez powoda cywilnego w toku dochodzeń wstępnych, są wolne od opłaty od podań i załączników. Obowiązek opłaty wpisu od powództwa powstaje z chwilą wytoczenia przez powoda roszczenia przed sądem wyrokującym.

Art. 56. Opłaty stemplowe w postępowaniu sądowym pobierane nie będą.

Dokumenty, składane przez stronę w postępowaniu sądowym, podlegać będą opłacie stemplowej tylko wówczas, gdyby tejże opłacie podlegały bez korzystania z nich w tem postępowaniu.

Art. 57. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 października 1924 r. o opłatach stemplowych i sądowych w sprawach, związanych z przerachowaniem wierzytelności prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 844), o ile dotyczy opłat sądowych w postępowaniu spornem, pozostaje w mocy z tą zmianą, że w miejsce ust. 2 § 13 wchodzi przepis następującej treści:

„W postępowaniu przed sądem I instancji wartość przedmiotu sporu przy wniesieniu skargi należy traktować jako nie dająca się określić z tem, że tymczasowo oznaczony wpis nie może przekraczać 100 zł”.

Art. 58. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc wszelkie przepisy, dotyczące przedmiotów, unormowanych w ustawie niniejszej, a w szczególności:

1) ustawa o kosztach sądowych z dnia 18 czerwca 1878 r. (Dz. U. Rzeszy niem. str. 141);

2) §§ 118, 119 ust. 1 i 2 oraz §§ 120 do 135 ustawy o kosztach sądowych z dnia 25 lipca 1910 r. (Zb. U. prusk. str. 184);

3) § 120 oraz ustęp 2 § 123 ustawy postępowania cywilnego.

Postanowienia tych ustaw będą jednak nadal stosowane w sprawach egzekucyjnych, upadłościowych, zapobiegających upadłości i przymusowej likwidacji jednostki kolejowej, które przed dniem wejścia w życie ustawy niniejszej weszły do sądu — aż do ukończenia tych spraw, a co do będących w toku w tym dniu w sporach cywilnych — aż do ukończenia postępowania w instancji. Jednak i w tych sprawach z chwilą wejścia w życie ustawy niniejszej będą miały zastosowanie postanowienia art. 12 i 52.

Art. 59. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 60. Ustawa niniejsza obowiązuje na obszarze sądów apelacyjnych: poznańskiego i toruńskiego i sądu okręgowego katowickiego i wchodzi w życie z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, następującego po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

253.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 29 marca 1932 r.

o zmianie moratorium mieszkaniowego dla bezrobotnych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Końcowy termin okresu wymienionego w zdaniu ostatniem ust. 1 art. 23 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) w brzmieniu ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. zmieniającej ustawę o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 808), ustalony na dzień 31 marca, w roku 1932 ustala się na dzień 31 października.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister: *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: *Fabrycy*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *B. Żongollowicz*

Minister Rolnictwa i Minister Reform Rolnych:

Sew. Ludkiewicz

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Komunikacji i Minister Robót Publicznych: *Kühn*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*

254.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 marca 1932 r.

o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów państwowych, sędziów i prokuratorów, członków ich rodzin, oraz emerytów.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107), oraz art. 43 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) zarządza się co następuje:

§ 1. Państwowa pomoc lekarska przysługuje:

1) funkcjonariuszom państwowym, wyszczególnionym w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), tak mianowanym na stałe, jak i do odwołania (prowizorycznym), jak również przeniesionym w stan nieczynny,

względnie w stan rozporządzalności, z wyjątkiem funkcjonariuszów państwowych, podlegających Ministrowi Komunikacji;

2) sędziom, prokuratorom i asesorom sądowym;

3) praktykantom w służbie administracyjnej, oraz aplikantom sądowym;

4) nauczycielom, instruktorom i praktykantom publicznych ludowych szkół rolniczych, pozostającym na etacie Państwa;

5) emerytowanym funkcjonariuszom państwowym polskim, przeniesionym w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby, przekroczonego wieku lub uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego, tudzież tym emerytom, którzy zostali zwolnieni ze służby państwowej na innej zasadzie, ale w chwili zwolnienia mieli nabyte prawo do pełnego uposażenia emerytalnego, albo przekroczyli 60 lat życia, bądź też istniała co do nich podstawa w formie orzeczenia lekarskiego do przeniesienia w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby; wyłączeni są od pomocy lekarskiej emeryci, którzy otrzymują uposażenie emerytalne z tytułu służby w charakterze funkcjonariuszów państwowych, podległych Ministrowi Komunikacji, a nadto emeryci, którzy z tytułu swego zatrudnienia podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów, oraz emeryci, którzy przebywają w zakładach leczniczych dla umysłowo chorych w myśl art. 42 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380);

6) członkom rodzin funkcjonariuszów państwowych, wymienionych w p. 1), 2), 3) i 4), a mianowicie:

a) żonie, poza przypadkami, gdy pobiera uposażenie lub zaopatrzenie z instytucji państwowej, albo gdy jest sędownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;

b) mężowi zupełnie niezdolnemu do zarobkowania, na którego żona pobiera dodatek ekonomiczny;

c) dzieciom ślubnym i uprawnionym, tudzież pasierbom do ukończenia lat 18, oraz tym dzieciom i pasierbom po ukończeniu lat 18, na które właściwa władza przyznała prawo pobierania dodatku ekonomicznego;

wyłączeni są ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów.

Funkcjonariusze państwowi (ust. 1 p. 1, 2, 3, 4), którzy korzystają z bezpłatnego urlopu, tracą prawo do państwowej pomocy lekarskiej na czas trwania tego urlopu; na ten okres czasu tracą również prawo do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej członkowie ich rodzin.

§ 2. Państwowa pomoc lekarska obejmuje:

1) poradę lekarską wraz z zapisaniem recepty;

2) pomoc lekarską, do której należą najniezbędniejsze zabiegi chirurgiczne, zabiegi w zakresie chorób gardła, nosa, uszu, oczu, zabiegi ginekologiczne, chirurgiczno-akuszerskie, zabiegi w zakre-